

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU

FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. NOVEMBER

A 151-ES KÖRZET SZELLEMEI
VITORLÁS SZUPERTANKER
GYOMIRTÁS LÉZERREL

+

TUMANOVSZKIJ
PEEK
SALTY
JONES
HUM
NORRIS

DMITRIJ
Bilenkin
Karinthy
FRIGYES

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

392

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

**BÁJOS ÉS SZÓRAKOZTATÓ ŪROPERA,
A SOLARPUNK STÍLUS ALAPMŪVE,
MELYBEN A WAYFARER ŪRHAJÓ
SOKSZÍNŪ LEGÉNYSÉGE EGY HÁBORÚ
DŪLTA KISBOLYGÓ FELÉ TART**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Most mi gratulálunk

A nagy évfordulós gratulációk közepette most rajtunk a sor, hogy gratuláljunk egy régi munka- és alkotótársnak, aki már jócskán rászolgált az elismerésre.

Október 1-jén, a Nemzetközi Könyvfesztivál eseményeinek kellős közepén, valamivel kisebb hírverés mellett megrendezésre került Budapesten az idei Hungarocon is, a hagyományos hazai sci-fi seregszemle. Változatos előadások és jelmezes bemutatók mellett ekkor kerül sor az évente kiosztásra kerülő Monolit-díjak átadására is, mely érdekes rendszerben felváltva jutalmazza a legjobb regényeket, illetve novellákat.

Idén a novellák voltak soron, és büszkén konstatáltam, hogy a zsűri által döntőbe juttatott hat írás közül öt a mi kiadványainkban jelent meg:

- Ecsédi Orsolya: Méhlegelő (GFK 400.)
- Fedina Lídia: Evolúciós trükk (Galaktika 367)
- Komor Zoltán: Szelfisztensz (Galaktika 358)
- Varga Csaba Béla: Fénygyermek (Galaktika 377)
- Varga Csaba Béla: Ördögnyelv (Galaktika 381)

Első gratulációm tehát mindjárt a döntős szerzőknek szól, természetesen négyükön kívül az ötödiknek, Vincze Dorottyanak is.

A második, nagy-nagy gratuláció pedig Varga Csaba Bélának, aki nemcsak hogy eleve két novellájával került az élmezőnybe, de végül el is hozta a díjat „Ördögnyelv” című írásával. Csaba régi galaktikás, szinte egy időben tűntünk fel a szerkesztőségben, a 90-es évek legelején. Kezdetben Varga A. Csaba néven publikált cikkeket, fordításokat, majd saját elbeszéléseket. Aztán a magazin megszűnése után nem igazán találta a helyét, kicsit háttérbe fordított a sci-finek – persze a szíve mélyén soha, és a 2010-es évek első felétől ennek ékes bizonyosságát is adta. Szerencsénkre, az olvasók szerencséjére újra teljes mellbedobással jelen van a magyar fantasztikus irodalomban, és többször is morgolódtam már neki, hogy régen kellett volna valami díjat kapnia. Hát most vége a morgolódásnak: Varga Csaba Béla Monolit-díjas!

Remélem, nagyon sokszor olvashatjuk még a Galaktikában. És hogy ez ne csak üres szólam legyen, a magam részéről ígéretet teszek rá, hogy következő számunkba egy interjút készítünk vele eddigi munkásságáról és jövőbeli terveiről, továbbá a januári XL-ben leközlünk egy vadozatú regényét.

Szép volt, Csaba! Csak így tovább!

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**
(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**
(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**
tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**
(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**
(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Ivona Denovic (Horvátország)** munkája:
ivonadenovic.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rőzsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

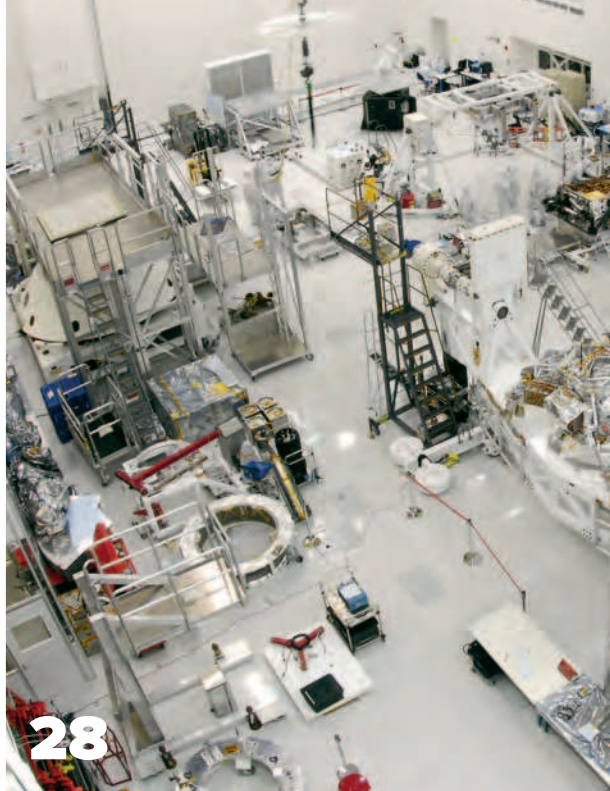
Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

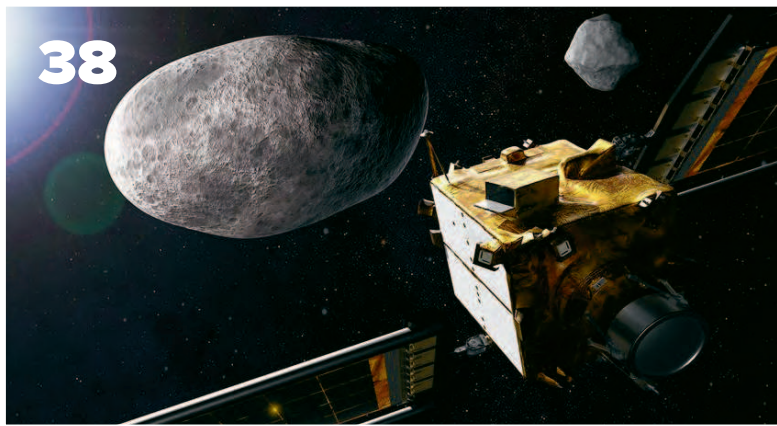
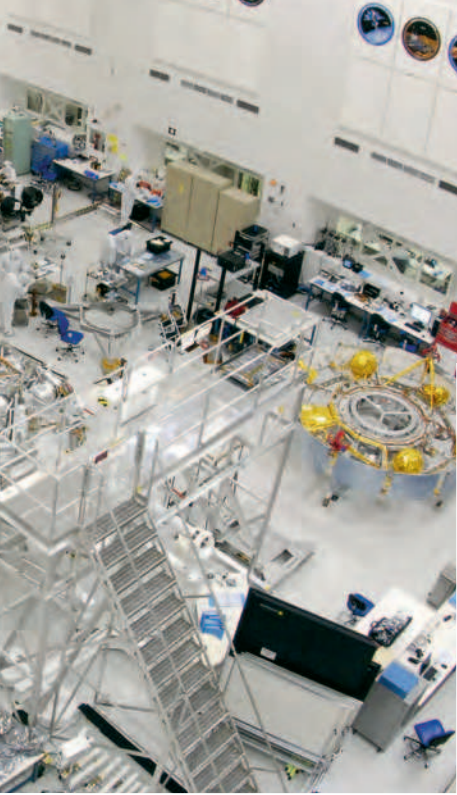
28

89

92

NOVELLÁK

- 6 **Jezsi Tumanovszkij:** Az őrjárat (befejező rész)
- 32 **Benjamin Peek:** Karmolások az égen
- 40 **T. R. Salty:** Isteni hajó
- 64 **Gareth D. Jones:** A csupasz vakondpatkány jogos felháborodása
- 73 **Hum Attila:** Fekete víz
- 86 **Gregory L. Norris:** Tyrannosaurus Mech
- 96 **Dmitrij Bilenkin:** Merénylet a történelem ellen
- 110 **Karinthy Frigyes:** A gyémánt

CIKKEK

- 28 **A 151-es körzet szellemei**
- 38 **Obszervatórium**
- 61 **Zöld jövő**
- 62 **Videodrón**
- 70 **Világűrt jelentő deszkák**
- 72 **Kapcsolatfelvétel**
- 84 **A szférák zenéje**
- 89 **Zöld jövő**
- 90 **Kő kövön**
- 92 **Elon Musk rakétái**
- 102 **Képregény a Galaktikában**

GALAKTIKA XL

- 115 **Thorne Smith:** Az istenek éjszakai élete (első rész)
- 200 **Slick**

A megaföldrengés hónapokig rázza a bolygót

A dinoszauruszokat megölő hatalmas aszteroida becsapódása hónapokig tartó megaföldrengéseket is kiváltott.

Körülbelül 66 millió évvel ezelőtt egy körülbelül 10 kilométer átmérőjű aszteroida csapódott a Földre a Yucatán-félsziget közelében, sötétségbe borítva a bolygót, és tömeges kihalást okozva, amely az állati élet 80%-át kiirtotta.

Az ütközés okozta hatalmas megarengés nyomot hagyott a Mexikói-öböl környéki kőzetekben. Hermann Bermúdez, a New Jersey-i Montclair Állami Egyetem geológus doktorandusza Kolumbiában, Mexikóban, Texasban, Alabamában és Mississippiben olyan kőzetrétegeket fedezett fel, amelyek a rengés következtében deformálódtak és repedeztek, néhányat pedig a becsapódás által keltett óriási szökőár hátrahagyott törmelékei töltöttek fel.

Néhány ilyen csavarodott és gyűrött rétegben pollennyomok is találhatóak – ez annak a jele, hogy a növényzet legalább hat hónappal a becsapódás után kezdett helyreállni. A tény, hogy ezek a rétegek még akkor is deformálódtak, amikor a növények már kezdtek visszatérni, azt mutatja, hogy a becsapódás által kiváltott rengések hónapokig tartottak.

A Z ÖREG MEGLEPŐEN gyorsan alkalmazkodott az osztály mozgásmintájához a harci alakzatban. A rombusz közepére állították, melynek oldalsó csúcsait Örvény és Markos adta, előtte Bunker lépkedett óvatosan, további eszközöket is bevetve és két virágszerűen szétnyíló antennával a tartozékaihoz, mögötte pedig Verem, vállán mesterlövészpuskájával.

A szolgálatosok hátizsákja most meglehetősen összement: tartalmuk nagy része a harcosok furcsánál furcsább pántjain és málhamellényében függött, de magabiztos, sima mozdulataikból ítélve ez egyáltalán nem zavarta őket.

– Na szóval, nagyapó – folytatta Markos a korábban kezdett beszélgetést a Továbbító rendszeren keresztül. – A rajtaütéseknél és felderítő küldetéseken könnyű felszereléssel járunk. A gépkarabély, a pisztoly és a kés nem számít. Most őrzáraton vagyunk. Ez azt jelenti, minden egyes, az utunkba kerülő mutánst meg kell semmisítenünk. Nekünk semmitől sem kell tartanunk, tőlünk viszont mindennek félnie kell. Ezért is a rengeteg fegyver és védőfelszerelés.

– Ez a rádió tényleg többféle hangon beszél? – kérdezte bizonytalanul a vak ember, óvatosan megérintve ujjával a mellkasára rögzített fekete dobozt.

– Pillanat – mondta Bunker. Bár vagy harminc méterre volt, a hangja olyan tisztán és hangosan szólt a fejhallgatón át, mintha a szolgálatos egy köpésre állna a vaktól. – Na szóval, a technológia a redundáns, csomagkapcsolt átvitelen alapszik. Azonnali, és több sávon folyik. Az egyik hátránya, hogy a vakkutyák érzékelik az ultrahangot, megtanultak felismerni minket, és most szétszóródnak. Az irányítók meg vagy egy

*A stalkerek újabb
veszélyes útra indulnak,
melyen a jelen veszélyei
mellett a múlt kísértetei
is meglepetéseket
tartogatnak.*

Jejsi Tumanovszkij (befejező rész)

AZ ÓRJÁRAT

kilométerről észlelik a lézersugarat. Ám a fekete kutyák nem tudtak alkalmazkodni, így végül minddel végeztünk.

– A fekete kutyákkal? – zihált az öreg. – Nincsenek többé? Egy se?

– Te nagyon le vagy maradva, öreg – hallatta hangját Örvény. A nagyapó balra fordította fejét, és a passzív elektronikus szem elmosódott képén megkeresve az osztagparancsnok körvonalát, megbizonyosodhatott róla, hogy a másik háttal áll, és valamit keres a távcsövén keresztül. – Több éve senki sem látott már fekete kutyát a Zónában. Egy alkalmas pillanatban, teljesen kiirtottuk azokat a lényeket. Túlságosan elszaporodtak.

– És akkor mi van? – kérdezte az apó. – Hadd szaporodjanak. Felzabálnának mindent, nem lenne mit enniük, és maguktól kipusztulnának.

– Elkezdtek kijárkálni a Zónából – felelte Markos. – Túl nagy veszélyt jelentettek

a Határ körüli falvakra. Kiderült, hogy a Zóna határa sem szent számukra. Azon túl pedig semmi se tudná megakadályozni, hogy tetszőleges tempóban szaporodjanak.

– Te, nagyapó, azért beszélgetés közben se feledkezz meg a lényegről! – mondta Örvény – Vagy máris elfelejtetted?

– Emlékszem, mindenre emlékszem! – válaszolta az öreg sietve. – Ha lövöldözés törne ki, hasaljak a földre, és várjam meg a jelzést. Az *előre*: indulás, irányok az óra számlapja szerint; *gyorsan*: négyszeres tempó; *koppantás*: gravitációs anomália a közelben; *három csikorgás*: a csapda nincs beazonosítva, igazodás tereptárgyak szerint...

– Ennyi, elég volt, meggyőztél – kuncogta Örvény. – Te öreg, szinte tökéletes gyakoronok lennél egy osztagban.

Hallani lehetett, ahogy Bunker köhécse, és néhány percig valami miatt kínos csend honolt köztük.

– Hé, fiaim! – kiáltott fel váratlanul az apó. – Valami nő azt mondta a fülemben, hogy „Állj!”. Ilyenkor mit kell tenni?

Verem és Markos szinte egyszerre nyögött fel, hallatszott, ahogy Örvény felmordul és csak Bunker maradt olyan komoly, mint még soha:

– Ez, nagyapó, egy taktikai számítógép. Ő segít optimalizálni az osztag összehangolt mozgását harci alakzatban. Meghalod a parancsot, és végrehajtod. Főleg, ha elkezdődött a műsor. A számítógép mindannyiunk helyzetét figyeli, összeveti az ellenség mozgásával, az anomáliákkal, majd produktív mozgásmintákat számít ki. És amikor a parancsnok jóváhagyja valamelyiket, személyes parancsokként osztja ki a Továbbbítón keresztül.

– Nahát – motyogta az öreg zavartan. – Régen számítógép nélkül jártuk a Zónát. És az ilyen szarságok nem is működtek a Zónában!

– Bemegyünk, parancsnok? – kérdezte vártalanul Markos, természetellenesen halk és nyugodt hangon.

– Be – felelte Örvény. – Már majdnem odaértünk.

Az öreg egyike azoknak, akik érzékelik a fehér fényt. Most, hogy ilyen közel ért, már tisztán látom. Nemcsak érzékeli, de belülről is lángol a saját, különös célú fényével. És ez valamiért zavar. Érdekes. Más lények is tartottak különféle irányból a fehér fény felé, de még túl messze jártak. Az öreg sokkal közelebb került hozzá, mint bárki. A fehér fény még fehérebbé akart válni, de nem úgy, mint általában. Kíváncsivá tett. Mindenki, aki átlépi a határt, most nevetésesen rémült lesz. Ez vicces.

A régi fűrészmalom romjaiból csak nagyon kevés maradt. Már látszottak a gya-

núsán tökéletesen megőrződött deszkakucpacok és a gyári adminisztráció épületének háromszintes, rozoga csontváza. És ekkor valahol lenn, a föld alatt, valami óvatosan, szinte könyörgően megcsikordult. A mozgásra utaló hangot mindenki megérezte, és az osztag valamennyi tagja parancs nélkül is megdermedt a helyén.

– Ez meg mi volt? – tette fel a költői kérdést Markos.

– Valami nem stimmel – felelte az öreg gyászos hangon. – Na persze engem akár át is verhettek, de ti hogy nem vettétek észre?

– Ez lehetetlen – mondta Bunker magabiztosan. – Megnéztem a naptárat: legalább egy hét van még a Kitörésig.

– Én pedig azt hiszem, nem több mint két óra – jelentette ki magabiztosan az öreg sámán. – Persze jó rég nem jártam itt, de a Kitörés jelét még a tanoncok is felismerik...

– Csendet! – csattant fel Örvény. – Ha ez tényleg egy Kitörés kezdete, annál jobb. Egyenesen bemegyünk a fűrészmalomba, és kivárjuk. Ha a szokott úton jövünk, most rohanhatnánk. Amennyire emlékszem, itt van néhány erős boltozat, falakkal. Még a sírt is lesz időnk megnézni a Kitörés előtt. Indulás!

Az egyik felderítő a lehető legostobább módon veszett oda. Egy hatalmas, szinte kisebb tehén méretű, alaktalan mutáns varangy ücsörgött majdnem pont ott, ahol a szolgálatosok nagyjából egy órája áthaladtak. A szaguk, hangjuk és meleg nyomvonaluk csábította a kövarangy abban a reményben jött közelebb, hogy lesből lecsaphat az óvatlan zsákmányra. És bizonyos értelemben szerencséje is volt.

Hogy egy fekete, ragacsos nyelv kivágódik a bokrok közül, és egy pillanat alatt lecsap a felderítőre, szinte nem is

látta senki. Csak mikor a szörnyű ütéstől ellapult test nagy zajjal, ágakat tördelve oldalra vágódott és borzalmas sikolyaival felverte a környéket, jöttek rá a stalkerek, mi történt. A varanggyal természetesen biztonságos távolságból rögtön végeztek, de a felderítőn ez már nem segített. Még élt, de láthatóan egyetlen ép csont sem maradt a testében.

Ügyfél Sólyomra nézve megingatta fejét, és kiadta a parancsot, hogy térjenek vissza az ösvényre.

Hátulról egyetlen lövés dörrent. Ügyfél elfintorodott, mint akit fogfájás gyötör, és felgyorsított.

Minden rosszra fordult. Az osztag nyoma eltűnt, ugyanis a talaj kövéssé változott és tele volt állatok taposta ösvényekkel. Az óvatosan, de egyenes vonalban közelítő három kiegészítő csapat még nem találta meg a szolgálatosokat. Ez azt jelenti, hogy vagy megálltak valami ismeretlen okból, és most valahol egész közel vannak előttük, vagy élesen elfordultak valamerre, ami már önmagában is eléggé furcsának számítana. Kicsit később kiderült, hogy egy nem menetrendszerű Kitérés közelít, amire senki sem számított. Sürgősen menedéket kell keresniük.

– Mit találunk errefelé? – kérdezte Ügyfél Sólyomtól, elővéve egy térképet. – Valami pincében kellene végigülnünk a Kitérését.

– Van itt egy Szabadság lerakat... az van a legközelebb, ott pedig – csúszott Sólyom ujja a térképen az ellenkező irányba – egy régi fűrészmalom. Maradt belőle néhány épület. Kicsit előrébb és jobbra egy vadász-kunyhó. Vaskos rönkökből ácsolt, masszív faház. Valamikor réges-rég még a Szolgálat építette magának, de később szükségtelenné vált. Hivatalosan semleges terület.

– Tényleg? – keltette fel Ügyfél kíváncsiságát. – Vagyis a Szolgálat építette? Érdekes, érdekes. Nem mehettek oda?

– Akár úgy is lehet.

– No rendben. Próbáljunk szerencsét! Menjünk a kunyhóhoz!

A kő nagyjából egy méterre állt ki a földből. Rajta nagyobb, világoszöld, körökbe és fűrtökbe rendeződött csomók a sötétzöld foltok között. Egy világos paca az elsárgult, elszáradt fű és szürke, repedezett föld közepén. Oda nem illő, irreális szépség, ami a Zónában szinte mindig közeli halált jelent, és ez még az elektronikus szem által feldolgozott látványban is tisztán kivehető volt.

– Megállni! – kiáltotta az öreg elcsukló sikollyal. – Oda ne!

– Ne ordibálj, apó! – felelte Markos higgadtan. – Mikrofon is van rajtad. És ne aggodj, biztonságos.

– Igen? – kérdezte hitetlenkedve az öreg, de a négy szolgálatos addigra már körbe állta a követ.

A zöld tömb körül némán és mozdulatlanul álló fegyveres emberek igazán ijesztőnek tűntek.

– Ez lenne a ti „sírotok”? – kérdezte értetlenkedve a vak. – Kit temettek alá?

Senki se válaszolt neki, és az öreg óvatosan közelebb lépett. Így már számára is észrevehetővé vált, hogy a kő egész felületén, minden irányban fényes, sárga sávok kanyarognak.

– Srácok, ez nem lehet malachit – térdelt le a csodálkozó nagyapó, hogy közelebről is szemügyre vehesse a gyönyörű mintát. – Egyszer láttam valami hasonlót egy múzeumban. De honnan került ide?

– Ostoba kérdés egy ostoba sámántól – jelentette ki Markos szokatlanul megbékélt hangon. – Magad is megválaszolod, ➡

van esetleg rá valami ötleted? Nézd: tele van aranyerecskéekkel. Egészen lehetetlen elrendezésben. Mikor megmutattuk a képét a geológusoknak, egyszerűen nem hitték el.

– Kinek a sírja ez? – kérdezte az öreg, felemelkedve térdepléséből. – Ő nem ad csak úgy ilyen ajándékokat.

– Egy... Igazi... Emberé... – hebegte Bunker.

– Azta! – döbönt meg apó. – A Zóna emléket állít neki. A Szolgálat nagyra becsüli. Tényleg ilyen nagy port verő történet volt?

– Az volt, nagyapó – mondta Örvény halkán. – Azóta mindenfelé fakereszteket állítanak a Zónában, mindegyik az Ő sírját jelöli. Hogy szerencsét hozzanak a közelében elhaladóknak. Még össze is vesznek rajta, melyik a valódi sír, melyik hamis. Ám igazából ez itt az Ő sírja. Mi magunk is itt voltunk, mikor leereszkedett a „kútba”. És három nappal később ez jelent meg a „kút” helyén. Ez valójában nem csak egy egyszerű kő, az oszlop húsz méter mélyre lenyúlik. És már nincs körülötte egyetlen csapda sem. Sok kilométeren át ez az egyetlen valóban biztonságos hely.

Az elpattanó húr kurta hangja a fejhallgatók hangszóróiban a földre lökte az osztagot. Egy pillanattal korábban még négy, fegyverét vállán tartó figura állt a kő körül, most pedig különböző irányokba fordulva

hátrarántják a závárt, és további tárakat húznak elő tartóikból. A tanácstalan öregúr kissé megkésve szintén leguggolt.

– Mi történt, fiúk?

– A rendszer egy távmérő sugarát érzékelte – válaszolta Bunker kurtán, és szeméhez emelte távcsöve okulárját. – Valaki bemerte, milyen messze van tőlünk.

– Már látom – jelentette be Örvény. – Megjelölöm és lefényképezem. Egyedül van. El valószínűleg nem fogjuk. Nincs rá ok. Bár elég gyanúsnak tűnik. A képét el kell küldeni a bázisra.

Markos és Verem is arra nézett, amerre Örvény. Bunker továbbra is módszeresen pásztázta távcsövén át saját megfigyelési zónáját.

– Attól tartok, a képe nyugodtan törölhető – jelentette ki hirtelen Markos. – Nagyjából két perc van hátra az életéből. És ha továbbra is itt maradunk, a miénk se lesz hosszabb.

Az egyre fényesebbé váló fehér fény megzavarta a Sötét lényeket. Mozgolódásuk megriasztotta a környék valamennyi stalkerét. Volt, aki félt tőlük, mások gyűlölték őket, megint mások pedig egyszerűen csak próbáltak elmenekülni a találkozás elől. Ez vicces. Amikor a fehér fény megjelenik, a Sötét lények nem foglalkoznak a körülöttük lévőekkel. Ők is csak védeni pró-

bálják saját fehér szikrájuk látszatát. Azok pedig, akik minden körülmények között óvják eszméik tisztaságát, a végsőkig ragyognak. A harc elkerülhetetlen. Érdekes. Nem egyszer láttam már, és ilyenkor mindig megéreztem magamban valami furcsa mozgást. Mintha egyáltalán nem érdekelne, melyik szál szakad el és hány szikra olvad össze a fehér fényel. Ez mintha mindig valami újat tanítana nekem. Mintha emlékeztetne valamire. De hogy mire, az mindig megválaszolatlan marad. És ez nagyon kíváncsivá tesz.

Nem maradt idejük eltávolodni a zöld kőtől. Valahol távolabb, magányos követőjük még mindig próbálta magától távol tartani a halált azzal, hogy már szinte szitává lőtt három kifejtett vérszívót, és az osztag már épp elkezdett visszavonulni az épületek romjai felé, mikor vakkutyák kengékkel és vaddisznókkal keveredő áradata özönlött elő a legközelebbi bokrok közül a zöld kő előtti tisztásra.

– Ne löjtek! – kiáltotta elcsukló hangon az apó, de senki se hallgatott rá.

Pillanatnyi zsidbasztó zavarodottság után feldörögtek a gépkarabélyok, és az ólomzáró egyszerűen elsöpörte a szembe rohanó élőlények első hullámát. Véres csaták repkedtek mindenfelé. Visítás és horgás töltötte be a teret, a röpke összecsapás valamennyi hangja egyetlen kakofóniává olvadva áradt az osztag harcirányító rendszerének fejhallgatóiból.

– Egyes iránypont a görbe nyírfa, a kőtől keletre! – Markos vállára akasztotta a „Pontos” hevederét, lekapta hátáról „Morzsoló” golyószóróját, és egy sorozattal szó szerint kettévágta a szemből rohamozó vakkutyát.

– Kettes iránypont a szakadék, a romoktól jobbra! – Bunker letérdelt, és rövid so-

rozatokat küldött egyszerre több vaddisznóba, melyek ettől önkéntelenül is irányt változtattak.

– Hármás iránypont!...

– Négyes iránypont!...

– ...Ötös!

Örvény kimozdult a Markos felügyelte szektorból, és bal felől fedezve lövéseket adott le Bunker feje fölött. Verem a háta mögé lökte most már használhatatlanná vált puskáját, és egymás után adta le a lövéseket egy félautomata sörétesből, minden alkalommal elejtve több kisebb, és megsebezve néhány nagy állatot.

– Hármás kész!

– Egyes, további kettő!

– Egyes, állj át a hármásra! Markos, a kettes a tiéd!

A szolgálatosok gyorsan pozíciót váltottak, és a zöld kővel a hátuk mögött kiterjesztették az osztag minden tagjának belőtt területét.

– Nagyapó, nagyapó, ne felejs el körülnézni!

– Töltök, fedeztetek!

– Hatos, négyes, indulás!

A szolgálatosok összehangolt váltásokban, a tüzelést egy pillanatra sem megszakítva haladtak előre.

– Markos, jobbra!

– Négyes, hatos, Bunker, figyelj!

– Egyesnél újabb vadkan.

– Töltök, fedeztetek...

– Apó, nem látlak, ne állj meg!

Az állatok már nem próbáltak elrohanni mellettük. Érzékelve, honnan ered a valódi veszély, valamennyi élőlény az embereket támadta. Úgy tűnt, a lövések döreje csak újabb hullámát gerjesztette az eleven halálnak. A golyózápor darabokra szaggatta a testeket, gazdagon befröcskölte körülöttük mindent sötétbarna vérrel, de a mutánsok ➡

így is áttörtek, és hamarosan valamennyi szolgálatos körül fellángolt a harc.

– Töltök, fedeztetek! – eresztette le az elnémult golyószórót Örvény, és az álcaruhája fölé szíjazott válltokból előrántva pisztolyát, fejbe lőtte a sebesült vakkutyát, mely utolsó mozdulatával megpróbálta lábába mélyeszteni a fogát.

Verem már szinte kiürült fegyveréből lövést lövés után leadva tartotta távol az állatok újabb áradatát.

Markos két pisztolyával másodpercek alatt megtisztította Örvény környékét, aki közben ügyesen tárat cserélt a Morzsolóban, és több rövid sorozattal leheletnyi időt biztosított Bunkernek. Verem a korábbi tudós mögé lépett, és miközben társa hidegvérrel, két lövésből álló rövid sorozatokkal az ugráshossznál távolabbra szorította a kutyákat, gyorsan újratöltötte a vadászpuskát.

Amint sikerült a túl közel került mutánsokkal végezniük, ismét visszatértek a Szolgálat elsődleges gépkarabélyához.

Az öreg egész idő alatt ott ült a zöld kő mellett. Az általános zűrzavar első pillanataiban még próbált kiabálni, de hamar rájött, hogy a szolgálatosok a csata hevében saját harci nyelvezetükön kívül semmire sem reagálnak, ezért inkább négykézlábra állva átmászott a zöld kolosszus csatától védett oldalára. A taktikai számítógép női hangon magyarázott fülébe, azt sugallva, menjen előre húsz métert, majd hogy tízet hátra. De az öreg nem figyelt rá, csak közelebb préselte magát a talajhoz, mintha próbálna bemászni a zöld tömb alá.

Tapintásra a kő enyhén hűs és olyan sima volt, akár a selyem. Az öreg hozzányomta arcát, és lehunyta szemét. A mindenfelől dübörgő lövések eszeveszett zűrzavara a háttérbe szorult, feje annyira kiürült, mint egy tisztító transzban.

Aztán megérezte valamit. Valamit, ami szó szerint ellökte a kőtől, és gazdagon meghintette kopaszodó foltját izzadság-cseppekkel. Célja sokkal közelebb volt hozzá, mint hitte volna.

Az intenzív lövöldözés hangja valahonnan balról valódi meglepetésként érte Ügyfelet és csapatát.

– Szolgálatos „Pontosok” és „Morzsolók” – jelentette ki Súlyom jelentőségteljesen, meghallva a csata bőségesen áradó hangjait.

– Hol lehetnek? – terítette ki a térképet Ügyfél.

A kommunikátor felsípolt. Ügyfél a füléhez emelte a készüléket, ezzel is bizonyítva, nincs semmiféle rejtett fülhallgatója.

– Beszélj! Igen, mi is halljuk. Hozzánk képest merre folyik a harc? Az A38-as négyyszög felé? Rendben. Igen, oda. Vége.

Súlyom már mutatta is ujjával a térképen látható fekete jeleket:

– A fűrésztelep. Oda mentek.

– Szóval a fűrésztelep. Na jó. Ha ők ott vannak, mi is oda megyünk.

– Mi lesz a Kitöréssel? – kérdezte bizonytalanul Súlyom.

– Aki túl akarja élni – válaszolta közömbösen Ügyfél –, az igyekszik. Aki ki akar kerülni az irányításom alól, az biztos nem ússza meg.

Az öreg tényleg valódi sámánnak bizonyult. Egyetlen pillanat elég volt, hogy megérintse a fehér fényt. Én pedig már majdnem elértem ráncos, reszketeg, de mégis erős kezét, mikor nagyon megrémült, és elvesztette a kapcsolatot. Mi van veled, öreg? Hisz tudod, mit keresel. Az utazásod célja a fehér fény. Ahogy sokan másoké is, akiknek még nem volt idejük átlépni a határt. Gyere ide, nagyapó! Gyere, ne félj!

– Ez egész jó – összegezte elégedetten Markos. – Ahány mutánssal egy menetben végeztünk, annyi általában egy egész őrjárat alatt se szokott összejönni.

– Lőszer már alig maradt – simogatta meg gyengéden Verem a puskáját, melyből még egyetlen lövést sem adott le. – De gránátból teljes a készlet. Az elég lesz a Fészekhez.

– Akkor várjuk ki a Kitörés végét...

– Markos – hallatszott a fejhallgatóból Örvény hangja. – Mit csináltok ott? Letelepdtetek?

– Igen, parancsnok – nézett körül ismét a nagy méretű betonelemekből épült, a beomlott tető darabjaival részben kitöltött hatalmas teremben. – Egyértelmű, hogy itt évek óta nem történt semmi, így könnyedén átvészeltetjük idebenn a Kitörést. Körben mozgásérzékelőket helyeztünk el.

– Jól van. Mi már szinte mindent felmértünk. Rögtön visszamegyünk. Bunker még elvégzi az utolsó méréseket. Eddig csak három csapdát talált. Ha az új Kitörés nem ad hozzájuk túl sokat, itt akár egy ideiglenes bázis kialakítására is lehetőség nyílik a terület megtisztításához.

– Maradt még valami?

– Igen, egy régi garázs. Masszív blokk, még két rozsdás pótkocsi is rohad benne.

– És hogy van a nagyapó? Készen áll megmutatni a további utat?

– Valami elszomorította. Sajnálja azokat az aranyos állatkákat. – Markos kuncogva nézte a vékony gallyal valamit szórakozottan a porból épp előtűró öreget.

– Rendben, készítsétek elő a szárított fejadagot! Húsz percen belül ott vagyunk.

– Na látod, megcsináltuk. – Ügyfél távcsővén át vizsgálta az üzemi adminisztráció épületének romjait.

Sólyom komoran meredt rá, de nem szólt semmit. Útközben, a példátlan sietség miatt két emberét elvesztették. Az egyik egy Posványos szitába esett, és olyan gyorsan belefulladt, hogy még kötelet se maradt idejük dobni neki. A másik gépkarabélyá csövével tolt félre egy behajló ágat ahelyett, hogy előtte távolabbról ellenőrizte volna valamivel. Nagyjából tízezer voltos ütést kaphatott, és gyorsabban meghalt, mint hogy lett volna ideje megijedni.

– Kár, hogy megszakadt a kapcsolat a támogató csapatokkal, velük akár most azonnal el is indíthatnánk a támadást – akart valami semlegeset és ezzel együtt okosat mondani Sólyom, de úgy tűnt, csak kissé felbosszantotta ideiglenes főnökét.

– Mesterlövészeket ide! – adta ki a parancsot Ügyfél, távcsővéről fel sem nézve. – Azt hiszem, megtaláltam szolgálatos barátainkat. Nincs időnk várakozni, a Kitörés bármelyik pillanatban elkezdődhet. Először legalább egyet lőjünk ki. Aztán meglátjuk.

Hirtelen, valahol nagyon közel eldörrent egy lövés, aztán még egy és még egy.

– Ez meg mi? – lepődött meg igencsak kellemetlenül Ügyfél, ahogy szeme láttára azonnal eltűntek a kövek között a mesterlövészek potenciális áldozatai.

Teljesen felegyenesedett, sőt még ki is húzta magát, saját szemével pásztázva a romokat, hogy megtalálja az ismeretlen lövöldözőt.

Nagyjából tíz másodperc alatt kiderült, sokkal több lövész volt. A távcső látómezőjében váratlanul megjelent két szolgálatos, egyikük szinte magával rántva a másikat. A jó minőségű optikán át tisztán látszott, ahogy a menekülők körül porfelhő kerekedik, és kőmorzsalékok záporoznak minden irányban. A kaotikus lövöldözés hangja ➡